

*Löjtnant
Frederick Steele*

Frederick Steele, 30

*F*öre kriget hade jag allt; ett välbeställt liv, en fästmö och frihet. Frihet att tänka på annat än blodspillan. Frihet att göra det rätta. Minnen från det livet känns mer främmande än något annat. Ibland är jag inte ens säker på att jag verkligen levte det.

Min fästmö Mary, var kanske inte den mest fulländade manliga dröm man kan tänka sig, men hon var min, och jag älskade henne. Vår relation var både eldig och passionerad, och jag bad om hennes hand bara en månad innan jag ryckte in. Frihet var mitt sista rättfärdiga beslut. Varje val därefter har bara fört mig neråt och inåt, har bara spätt på hatet.

Jag skulle bara vara borta ett par månader. De optimistiska prognoser som mina befäl gav mig i början av min tjänstgöring spådde ett kvickt och okomplicerat krig. Känslan av att både göra min plikt som man och min förhoppning om att snart återvända med stolthet och erfarenheter till min trolovade, var det som skulle göra dagarna i leran värda att genomleva. Trodde jag. Men min romantiserade bild av verkligheten slog hårt tillbaka.

Redan när jag hörde kanonerna mullra första gången insåg jag att jag var förlorad. Jag rusade ut på slagfältet fylld av hopp, men sprang därifrån enbart full av fruktan. Hatet som blixtrade i fiendernas ögon och mina kamraters fall för rebellernas kulor gjorde mig livrädd och illamående. Jag ångrar att jag inte deserterade medan jag fortfarande kunde känna den rädslan.

Män på bägge sidor föll för sin sak, eller för den plikt de inte vågade avstå. Bara ett skott avfyra jag den dagen. I röken och dammet; bland hästar, krut och bajonetter, klarade jag mig undan skador. Av de tusen män som vaknade för att gå ut på slagfältet den dagen, sov sexhundra av dem för alltid morgonen därpå. Samma disiga morgon var också morgonen då mitt hjärta brast.

Mary hade skickat mig ett brev, som strax vättes av ursinnets och bitterhetens tårar. Hon hade bestämt sig för att hon inte längre älskade mig. Hon kände att vår passionerade tid tillsammans inte skulle kunna växa till ett äktenskap och att jag inte var den livskamrat hon sökte. I samma andetag bekände hon också att hon ända sedan jag lämnat henne allt mer förälskat sig i Robert, min kamrat och kompanjon på farmen, som jag känt sedan länge, och att han besvarat hennes känslor. Ingen skulle kunna ha skadat mig så som hon gjorde den kvällen.

Plötsligt fanns ingenting. Ingenting att återvända till, inget att blicka fram emot. Tomheten blev målet för min vandring genom svartsjuka, bitterhet och avsky. Bara ilskan växte sig starkare; ilskan över att ha blivit fräntagen kontrollen över mitt liv, över att vara övergiven och utelämnad. Dagen då livet återfick skarpa kontraster och skärpa, var samma dag som jag fällde min första rebell. Med en välplacerad bukskott med skarp bajonett hämnades jag all förtvivlan på den oskyldige saten. Min blick, då jag befriade honom, brann – intensivt och länge. Den dagen fick Sydstaterna stå till svars för att jag förlorat min älskade och mitt liv. Den dagen fick jag min första revansch mot ödet.

På natten efteråt mötte jag Gud. Jag är säker på att så var fallet; ingen tvekan kunde råda när jag skådade ljuset som blekt avtecknade sig mot tältduken. Gud såg mig och jag såg honom, men jag mötte en blick kallare än min egen. Inte ens skaparen kunde skänka mig något annat än tomhet, och just som jag trodde att han skulle tala till mig – berätta för mig om ett heligt syfte med kriget och min tjänst – upptäckte jag att han bara var tyst. Inte ett ord sa Gud till mig den natten, och sedan dess har jag aldrig igen känt hans närvaro.

Många av mina kamrater oroade sig i under en tid för mig. De sa att min hänsynslöshet mot rebellerna också hade blivit hänsynslöshet mot mig själv. De hade rätt. Varje död rebell för min hand, varje dödande skott från mynningen på mitt gevär, innebar också att jag sköt mot mig själv. Med en galnings frenesi sökte jag de enda känslor som var starka nog att mäta sig med tomheten: Smärtan, raseriet och hatet. Blodet från rebellerna blev mitt blod. Liksom deras död i sinom tid också kommer att bli min död.

Från att ha varit en aningen eldfängd jordbrukare kunde jag själv se och känna hur jag långsamt förvandlades till en iskall mördare. Inte ens mina trägnaste och mest välvilliga beskyddare kunde hålla mig under sina vingar hur länge som helst. Efter en tid upphörde deras oro och byttes istället ut mot fruktan. Få vågade möta min blick, ännu färre vågade tala med mig. Rädda för vad jag var kapabel till, rädda för att själva bli lika begåvade i dödsspelet som jag.

Min Gud, jag har begått varje dödssynd som finns och ändå ångrar jag mig inte. Blod i floder har flutit och jag bär skulden till dem. Varför känner jag ingen ånger? Varför slutar jag inte straffa de oskyldiga för mina egna brott? Min Gud, varför dömer du mig inte så att jag kan kräva förlåtelse?

Efter ett år inom infanteriet och efter ett par mindre skador blev jag förflyttad – i juni 1862 om jag inte minns fel. Jag kände en viss lättnad över att kunna lämna slagfälten bakom mig – ett beslut som jag aldrig skulle ha kunnat ta på egen hand. Det visade sig att en general vid namn Joseph Lucas hade haft ögonen på mig under en längre tid, och han ansåg att det fanns större syften med mitt liv än att låta det förkomma i leran bland de vanliga krigarna. Om jag skulle dö någonstans skulle det vara bakom eller mitt i fiendens linjer, ansåg han och skickade mig till Kansas.

För mig kändes förflyttningen likgiltig, men en gnagande blodstörst plågade mig under resan bort från fältslagen. Löftet om att snart få axla mitt gevär igen gav en svag känsla av trygghet. Ett par dagar senare anslöts jag till en grupp soldater som alla, liksom jag, utplockats och lämnat sina kompanier. Vi var ingen vacker samling män, och det visade sig också ganska snart att de order som väntade på oss var minst lika långt från skönhet.

Jag vet inte om det var vår talang i strid som gjort oss intressanta för specialuppdrag, eller om det helt enkelt var så att vår aggressiva och kompromisslösa attityd till fienderna var skadlig för moralen. Hursomhelst passade mig min uppgift som handen i handsken.

Tillsammans med en mindre enhet skickades jag att följa efter och tillfångata desertörer – fega kräk som trott sig kunna fly undan sina krigiska instinkter; som inte stått ut med slakten och det meningslösa vapenskramlet; sådana som korsat den bro jag själv så bittert bränt. Tanken på att få ta ifrån dessa ynkliga

män de sista chanserna till frihet föll sig tilltalande och rättfärdig. Straff åt dem som inte ville låta sig bli straffade!

Min förste man, Patrick Emerson, hade nästlat sig långt in på fiendemark och under förklädnad och lögn tog även jag mig över gränsen obemärkt. När jag fann honom låg han i säng med en rebellsköka, och det krävdes grovt våld för att skilja de två åt. Han bönade och bad mig om att få gå, och när jag nekade honom detta försökte han hota mig för att slutligen tvärt vägra följa med tillbaka. Kvinnan, som han lyckats förblinda, gjorde misstaget att försöka hjälpa honom fly ut genom fönstret mot gatan, varpå jag sköt henne och efter en kort jakt sköt även honom. Hur ynklig såg han inte ut när han insåg att hatet han försökt fly från ändå hunnit upp honom – att det inte gick att undkomma de demoner han själv varit med om att frammana.

I över ett år hade jag levt för att mörda, förinta och krossa rebeller och sydstatare. Nu hade mitt liv istället tagit den hånfulla vändning att jag letade fiender inom mina egna led. Under de kommande månaderna dräpte jag många män som var modiga nog att vägra följa mig, och ledde de ynkryggar till straff som gjorde det. Skadan jag tillfogade dessa män, som tappat sin tro, som skrämts av vad de själva blivit, blev på något sätt mycket närmare än den jag tillfogade på slagfältet. När jag straffade mina egna blev också mitt eget straff påtagligare.

Min ihärdighet och min dedikerade jakt gav mig en befordran och jag återvände till kanonernas land. Jag kan inte påstå att jag längtade tillbaka till fronten, men efter drygt ett års jagande av de klentrogna, fann jag mig själv ändå åter där. Under tiden jag varit borta från krigets formella drabbningar hade jag lyckats glömma mycket av det som tidigare varit min drivkraft, men då lukten av slagfält och död åter nådde mig slöt sig åter Marys djävulsgrepp om mig. Någonting i mannarnas passionerade stridsrop och i de gutturala dödsstönen påminde om henne, och gör det fortfarande. Hur mycket vill jag inte tysta skriken? Tystnaden, tomheten och hatet; tillsammans är de krigets hjärtlösa fundament. Liksom saknaden.

Endast ett fåtal gånger under de senaste åren har jag varit rädd. Jag träffade för en tid sedan en man, en kapten Brannan, som tittade på mig med de kallaste ögon jag sett sedan min natt ensam med min skapare i tältet. Helt oberörd kom han gående mot mig över slagfältet; inte ett skott träffade

honom, trots att han gick genom kulregnet. Man efter man föll för hans hand, men ingen rörde honom. Mannarna talade om ett oheligt förbund med satan själv, och de talade inte osanning. Rädsla kände jag – en ovanlig känsla. De som följde honom följde i spåren av ett monster. De visste det, men sa inget. De vågade inte annat.

Jag hade tjänstgjort som löjtnant i tre månader när jag fick ordern att bege mig till Harrisburg för att möta upp med fyra soldater ur andra kompanier i norr. Vi är, enligt de uppgifter jag hittills kommit över, kommenderade till ett fort i Appalacherna för att utreda ett mord på ett befäl. De inre fienderna skall bestraffas, och att jag blivit utvald för en sådan syssla är föga förvånande.

De som känner mig vet att jag inte kommer att tveka. De vet att mitt fall är allför långt för att kunna vändas. De vet att jag kommer att döma utan ånger. Mycket vet de om mig, men endast ett vet jag säkert själv: Jag består bara av en tanke – vreden. När den dör, dör även jag.

Löjtnant Frederick Steele är en ung man utan framtidstro. När kriget är över kommer han inte att ha någonting kvar att återvända till. Detta är han sorgligt medveten om och det gör honom till den farligaste fienden man kan ha; den som inte har något att förlora.